

ΤΑ ΔΕΙΝΟΠΛΑΣΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔλαβε τὸ προσκλητήριο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἐπὶ τῇ ἐνηλικίῳσι τοῦ διαδόχου ἐορτὰς ὁ κ. Σωτήριος Καλακαθούμενος δῆμαρχος τοῦ δήμου Φαρμακλίων, ἐδρεύων ἐν τῷ χωρίῳ Χαμομηλίου, ἀφῆρτε τὰ χονδρὰ ὀμματουάκια του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεδόθη·

— Γαρουφαλιά!... Φώτη!...

Ἡ Γαρουφαλιά ἦτο ἡ σύνηθός του κ. δημάρχου. Ἄν ἦτο νομὸς ἡ κυρία Γαρουφαλιά καὶ ὅχι σῶμα γυναικείον, θὰ ἔδωκε κατὰ τὰς μελλούσας ἐκλογὰς τοῦλάχιστον 25 βουλευτάς· τόσον εὐρεῖα ἦτο ἡ περιφέρειά της. Ἐν ταῦτοις μὲ ὅλας τὰς διαστάσεις της καὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη της διέσωζεν ἀκόμη ἰσχυρὰ καλλονὴς, δηλούσης ὅτι κατὰ τοῦτο ὁ κ. Σωτήριος δὲν ὑπῆρξε σύζυγος ἀξιολύπητος. Ὁ Φώτης ἦτο ὁ κλητὴρ καὶ ὑπηρέτης ἅμα τοῦ κ. δημάρχου χρηματίας ἐναλλὰξ στρατιώτης, κρεωπώλης καὶ φυγάδικος πρὶν εὖρη ὁριστικὸν ἐπάγγελμα ὑπὸ τὴν φιλεὺσπλαγγον στέγην τῆς δημαρχίας.

Κατὰ σύμπτωσιν ἐνῶ ἡ κυρία Γαρουφαλιά εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρῳ πλέκουτα κάλτσαν, εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Φώτης κομίζων τὰς ἐφημερίδας, τοῦτέστιν ἐν φύλλον τοῦ «Αἰῶνος» τὸ ὁποῖον τῷ ἔστειλε πρὸς ἀνάγνωσιν ὁ ἱατρός τοῦ γειτονικοῦ χωρίου Ἀψιδιὰ κ. Ψαρπουδῆς.

— Γαρουφαλιά! ἐπανελάθεν ὁ δῆμαρχος, νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃς τὴν φουστανέλλα μου τὴν καλὴ καὶ τ' ἀσπρόρουχά μου ὅλα εἰς τὸ σεντούκι. Θὰ πάω στὰς Ἀθήνας, καταλαμβάνεις; ὁ βασιλεὺς... ὁ ὑπουργός... ὁ διάδοχος... εἰς τὸ παλάτι... Καὶ σὺ Φώτη, νὰ φροντίσῃς γὰρ δυὸ καλὰ μουλάρια, γὰρ νὰ πάμε ὅσο μὲ τὸ γιὰλὸ γιὰτὶ θὰ φύγωμε μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιο.

Ἡ σύζυγος καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ δημάρχου προσέβλεψαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ κ. δῆμαρχος ἐξήγησεν αὐτοῖς τὰ περὶ τῆς προσκλησεως του εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ ἡ φήμη διέτρεξε παραχρῆμα τὸ μικρὸν χωρίον, μεγαλοποιήσασα βαθμυδόν. Ὅτε περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Σωτήριος ἐθεάθη εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ὁ παντοπώλης κύρ Μελέτης καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κύρ Ἀνέστης οἵτινες εἶχον ἀκοῖσαι ὅτι ὁ βασιλεὺς δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς του προσεκάλει τὸν δῆμαρχόν των εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ νὰ τῷ ἀναθέσῃ ἐν ὑπουργεῖον προσεφώνησαν αὐτὸν λέγοντες:

— Καὶ εἰς ἀνώτερα, κύριε δῆμαρχε!

*

Ὁ δῆμαρχος καταβρόγχιζε μετ' ἐκτάκτου εὐφροσύνης τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ γεῦμα τὸ νησιήσιμον ἐκ φασιόλων ρόφημα καὶ μετὰ ταῦτα καθισθεὶς πρὸ τοῦ γραφείου του ἀνέπτυξε τὸ φύλλον τοῦ «Αἰῶνος» καὶ ἤρξατο νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ βραδέως ἐκμυζὼν ἅμα ὑπερμέγεθες σιγάρων καὶ τριβίων μακαρίως διὰ τοῦ ἀντίχειρος τὸ πέλμα τοῦ τσαρουγίου του ἐπακουμβώντας σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σκέλους του, πλὴν μόλις εἶχε προχωρήσει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ἐξέφραξεν ἡγῆρὸν ἐπισπώνημα καὶ ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα.

Πρῶτην φορὰν ἐμάνθανε τὸ συνταράκτον τὴν πρωτεύουσάν φλογερὸν ζήτημα περὶ τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ διαδόχου· πρώτην φορὰν διέβλεπε τὴν παρανομίαν καὶ τὴν ἐπιβουλήν τῆς ἀλλῆς καὶ τῆς κυβερνήσεως, τὴν κατὰ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν σκευωρίαν καὶ ὡς Ἕλλην φιλελεύθερος ἀγανακτῶν ἀνέκραξε·

— Ἀ! γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλουν νὰ μᾶς κουβαλήσουν στὴν Ἀθήνα!... Μᾶς θέλουν ὅργανα τῆς μηχανορραφίας... Δὲν τοὺς γίνεταί αὐτὴ ἡ χάρις, ὅχι!... Γαρουφαλιά!... Φώτη!...

— Ἐτοίμα εἶνε, ἔτοίμα! εἶπεν εἰσερχομένη περιχαρὴς ἡ εὐσαρκὸς σύζυγος τοῦ δημάρχου. Τὸ σεντούκι εἶνε γεμάτο.

— Νὰ τὸ ἀδειάσῃς πάλιν! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κ. Σωτήριος.

Καὶ ἐνῶ ἡ κυρία Γαρουφαλιά ἔμενεν ἐμβρόντητος, εἰσῆλθε κατηχηχαριστημένος ὁ Φώτης·

— Εὗρηκα δυὸ μουλάρια θεόρατα, ἀφεντικί! εἶπεν. Τὰ ἐσυμφωνήσα νὰ εἶνε ἔτοίμα...

— Νὰ πᾶς νὰ τὰ ἐσυμφωνήσῃς.

Ὁ Φώτης καὶ ἡ κυρία Γαρουφαλιά προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐκθαμβοί, διότι ἤρχισαν ἤδη νὰ συλλαμβάνωσιν ὑπονοίας περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ δημάρχου. ἀπῆλθον δὲ ἵνα ἐκτελέσωσιν ἕκαστος τὴν δευτέραν παραγγελίαν.

*

— Πότε λοιπὸν γιὰ τὴν Ἀθήνα; ἠρώτησε τὸν περίλυπον δῆμαρχον εἰσερχόμενος οἰκείως μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ κ. Μανώλης Ἀνοικτομμάτης, δικολάβος εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, τοκιστής, κομματάρχης καὶ κουμπάρος τοῦ κ. Σωτηρίου, ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ

πρὸ πάντων μετὰ τῆς κομπάρου οἰκειότητα, ἥτις κατὰ τὰς κλικὰς γλίσσασε τοῦ χωρίου ἐδήλου ὅτι ἡ εὐρεῖα περιφέρειά της κυρίας Γαρουφαλίας δὲν ἦτο ὅπως ξένη πρὸς τὴν κομματάρχικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κ. Μανώλη. — Πότε γιὰ τὴν Ἀθήνα; Χάρ᾽ στήν τύχην σας! Εἶδα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἐφημερίδα τὰ ὅσα θὰ σᾶς γένουν.

— Ποῖαν ἐφημερίδα; ἠρώτησε μετὰ περιεργίας ὁ δῆμαρχος.

Ὁ κουμπάρος του ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ τῷ ἐνεχείρισε ρακὸν καὶ ἐρρυπωμένον φύλλον τῆς «Παλιγγενεσίας» πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ δῆμαρχος ἔορφα ἀπλίστως τὸ βλέμμα καὶ ἀφ' οὗ ἐπισταμένως ἀνέγνωσεν αὐτὴν, ἀνέκραξεν ἀγαλλιών·

— Μὰ λοιπὸν εἶνε ἐνῆλικος!

— Ποῖος; ἠρώτησεν ἀπορῶν, ὁ κ. Μανώλης.

— Ὁ διάδοχος! Δόξα σοι ὁ Θεός!... ἦλθε ἡ καρδίᾳ μου στὴ θέσιν της· δὲν πρόκειται λοιπὸν διὰ μηχανορραφίας κατὰ τοῦ Συντάγματος!... Τότε θὰ ὑπάγω μετὰ χαρᾶς.

Καὶ ἔσπευσε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν πρὸς τὴν σύζυγον δευτέραν παραγγελίαν καὶ νὰ μὴν σῇ εἰς τὸν Φώτην νὰ μὴ ἐσυμφωνήσῃ τὰ μουλάρια.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἀγαθοῦ δημάρχου διήρκεσε μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀποτελειώσει τὸ δαίτην ὅτε ὁ τηλεγραφικὸς διανομέας ἔλθων ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας τῷ ἐναγέρισε τηλεγράφημα. Ὁ κ. Σωτήριος τὸ ἔνοιξε μετὰ σπουδῆς καὶ εἶδεν ὅτι ὁ τηλεγράφων πρὸς αὐτὸν ἐξ Ἀθηνῶν ἦτο ὁ πολιτικὸς του φίλος τέως βουλευτὴς καὶ ὑποψήφιος κ. Κουνουπιδῆς. «Ἐλεγε δὲ τὸ τηλεγράφημα: «Μὴ ἀναχωρήσῃς πρωτεύουσάν· πρὸς κλητὴς παρὶς τεκταίνονται ἀπαίαια ταχυδρομικῶς καθέκαστα».

Ὁ δῆμαρχος ἔπασσε βαρύθυμος ἐπὶ μιᾷ ἔδρᾳ καὶ μὲ θρηνώδη φωνὴν εἶπε πρὸς τὴν προσελθούσαν σύζυγον·

— Γαρουφαλιά μου! μὴν ἐτοιμάσῃς τίποτε!... κοντεῖν νὰ παλαβώσω!... Καὶ σὺ, Φώτη, προσέθηκε στραφείς πρὸς τὸν κλητῆρα, νὰ πᾶς νὰ πῇς πῶς δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην διὰ τὰ μουλάρια.

*

Φοδερὰν νύκτα διῆλθε ὁ ταλαίπωρος δῆμαρχος καὶ φρικτὰ ὄνειρα εἶδε κατὰ τὰς ὀλίγας ὥρας καθ' ἃς ἐκοιμήθη. Ὅτε μὲν ἔβλεπεν ὅτι ἐνῶ εὐρίσκειτο εἰς τὰς περιχρύστους αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων τὸ ἔδαφος αἴφνης ἠνέογτο ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ἐβυθίζετο εἰς βάραθρον, ὅτε δὲ ὅτι συνελαμβάνοντο ὅλοι ὁμοῦ οἱ δῆμαρχοι ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως ὑπὸ χειροφυλάκων καὶ ἐξηναγκάζοντο διὰ τῆς λόγχης ν' ἀποκηρύξωσι τὸ Σύνταγμα. Εὐθὺς ὡς ἐξύπνησε, δύσθυμος, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἔπεμψε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὰ περίε χωρία νὰ τῷ φέρουν ὅσας ἐφημερίδας ἤθελον εἶρε καὶ κατηνύλωσε σχεδὸν τὰ δύο τρίτα τῆς ἡμέρας τοῦ ἀναγινώσκων αὐτὰς. Αἱ περιγραφαὶ τῶν ἐορτῶν, τὰ περὶ τῆς χρυσῆς ἀμάξης τοῦ βασιλέως, αἱ παρατάξεις, αἱ χοροὶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, τὸ γεῦμα εἰς τὸν δημαρχεῖον καὶ πρὸ πάντων ἡ περὶ τοῦ παρασήμου ὑπόσχους ἐξήψαν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Σωτηρίου καὶ ἐνέπνεον αὐτῷ ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν. Ἀλλ' ἔπειτα ἤρχοντο αἱ συζητήσεις περὶ τῆς ἐνηλικιότητος ἢ μὴ, ἡ κατακραυγὴ περὶ παρανομίας, αἱ καταγγελίαι περὶ τῶν κυβερνητικῶν καὶ αὐλικῶν σκευωριῶν καὶ τὸ αἷμά του πάλιν ἐπάγωνε καὶ ἡ ἀμφιβολία εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἠγέρετο περιπατῶν καὶ φιθυρίζων·

— Εἶνε ἄρα ἐνῆλικος ἢ ὅχι; Ποῖος τίλος ἡμπορεῖ νὰ μὲ διαφωτίσῃ;

Καὶ ὡς νὰ εἰσῆκουεν ἀμέσως ὁ Θεὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀσθμαίνων ὁ Φώτης φέρων ἐν ἔγγραφον μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Νομαρχίας. Ὁ δῆμαρχος τὸ ἔνοιξεν, ἀνέγνωσεν αὐτὸ μετὰ σπουδῆς καὶ ἡ μορφή του ἱλαρύνθη.

— Ἀ, τοὺς μασκαράδες! ἀνεβόησεν ἐπιτίθεας λοιπὸν τὰ γράφουν διὰ νὰ κάμουν ἀντιπολιτεύσιν!... Φώτη! τρέξε γρήγορα σὲ παρακαλῶ, νὰ βρῇς πάλιν τὰ μουλάρια!... Γαρουφαλιά!...

Ἀλλ' ὁ Φώτης αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐκινήθη.

— Ἀφεντικὸ, εἶπεν, αὐτὸς ὁ κλητῆρας ποῦ ἔφερε τὸ ἔγγραφο, εἶπε πῶς ἦταν στὸ ταχυδρομεῖον γιὰ τοῦ λόγου σας. Γιὰ νὰ ἰδῶμε πρῶτα κ' αὐτὸ τί λέει!...

Ὁ Φώτης εἶχε προαίσθημα. Τὸ γράμμα τῷ ὄντι ἐκοιμήθη μετ' ὀλίγον, ἦτο δὲ τὸ τῷ ἀντιπολιτευομένῳ βουλευτῇ Κουνουπιδῇ, ζῶντῳ παριστάνοντος ἐν αὐτῷ τὰς πλεκτάνας τῆς κυβερνήσεως καὶ αὐστηρῶς ἀπαγορεύοντος εἰς τὸν κ. Σωτήριον νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ χωρίον του.

— Λοιπὸν, ἀφεντικὸ, νὰ πάω τώρα; ἠρώτησεν ὁ Φώτης.

— Ὅχι, ἀπάντησε περίλυπος ὁ δῆμαρχος, μὴν πᾶς!...

— Τί μὲ θέλεις πάλιν; εἶπεν εἰσερχομένη ἡ σύζυγός του.

— Ἦθελα, εἶπε μὲ φωνὴν σχεδὸν τραυλίζουσαν ὁ κ. Σωτήριος, νὰ σοῦ πῶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ ρούχα... ἀλλὰ τώρα πάλιν... δὲν εἶνε ἀνάγκη πλέον!...

— Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς εἶσαι διὰ δέσιμον ! εἶπεν ἡ εὐσαρκος κυρία Γαρουφαλιά ἀγανακτοῦσα. Μὰς ἔχεις ἀπὸ τὰ χθὲς ἀνω κάτω ὁλους μὲ αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἀποφάσεις τέλος πάντων θὰ πᾶς ἢ δὲν θὰ πᾶς ;...

*

Ἀλλὰ μὴ πῶς ἦτο εὐκὺλον πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ὅποιον τόσον ἀρελῶς τὸν διέτασσε νὰ πράξῃ ἡ σύζυγός του ;

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἐγαργάλιζον αὐτὸν αἱ διαπικρῶσεις καὶ αἱ τιμαὶ τῆς πρωτεύουσας εὐτε ἐπτόουν τὴν φιλοπατρίαν του τὰ τεκταινόμενα τυραννικὰ σχέδια, ἂν μετέβαινε θὰ δυτηρέσσει τὸν νομάρχην καὶ τὴν κυβέρνησιν, ἥτις ὡς διαδόδοτο εἶχε σκοπὸν νὰ φέρῃ σιδηροδυσμῖους διὰ πολυμικῶν πλοίων τοὺς ἀπειθεῖς δημάρχους εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Καὶ τὸ δίλημμα ἔπρεπε νὰ λυθῇ μέχρις ἐσπέρας διότι τὴν ἐπαύριον λίαν πρωτάνεχθῃ τὸ ἀτμόπλοιο, ἡ μὲν ἄχρι τῆς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν εὐκαιρία !

Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ φύγῃ ἐνταυτῷ καὶ νὰ μείνῃ!... νὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ταυτοχρόνως νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς ἑορτάς τὰς πρωτεύουσας ;...

Φαίνεται ἰδέα ἐπὶ ληθὲν αἰφνης εἰς τὸ πνεῦμά του... Ἐν ἀνδρείκελον ἡδύνατο νὰ τὸν σώσῃ, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ὅχι βεβαίως εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν ἡδύνατο τὸ ἀνδρείκελον νὰ μεταβῇ μόνον του, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ ἀνεχώρει κρυφίως, θὰ διεσκέδαζεν εἰς Ἀθήνας, θὰ διέδιδεν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐν ἀνδρείκελον ὁ ἀνεπλήρου αὐτὸν προσωρινῶς εἰς τὸ γραφεῖον ἢ καὶ εἰς τὴν κλινὴν.

Τόση ἦτο ἡ χαρὰ του ὥστε ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν κυρίαν Γαρουφαλίαν εἰσελθοῦσαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ γραφεῖον, ἀνακοινώσας παραχρῆμα εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιόν του.

— Ἀνδρείκελον !... εἶπεν ἡ εὐσαρκος σύζυγος... μὰ δὲν εἶνε φρόδος μὴ ἀνακαλυφθῇ ;... δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦτο ἄνθρωπος ἀληθινός ;...

— Μὰ ποῖος; ἠρώτησεν ὁ κ. Σωτήριος.

— Ὁ κουμπάρος μας !... εἶπε διατάζουσα ἡ κυρία Γαρουφαλιά.

Ὁ δήμαρχος ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ἰδέας ἡσπάσθη τὴν σύζυγόν του, ἐπαινῶν μεγαλοφώνως τὴν εὐφυίαν τῆς, ἐπεμψεν ὀριστικῶς τὸν Φώτην νὰ παραγγεῖλῃ τὰ μουλάρια καὶ προσκαλέσας τὸν κουμπάρον κ. Σ. Μανώλην, ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὴν λεπτὴν καὶ σοβαρὰν ἅμα ἐντολήν, ἣν ἐκεῖνος μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ, ἀπεδέχθη.

— Ἰδὲς καλὰ ! εἶπεν αὐτῷ ὁ κ. Σωτήριος, θέλω νὰ τὰ καταφέρῃς καλὰ !

Τὴν ἐσπέραν ἐνῷ δύο γοργοὶ ἤμινοι μετέφερον τὸν δήμαρχον καὶ τὸν κλητῆρά του εἰς τὴν παραλίαν, ὁ κουμπάρος κρυφίως ἐλάμβανε κατοχὴν ἐπὶ πάντων τῶν δικαιωμάτων τοῦ κ. Σωτηρίου, ὡς τῷ ὑπεσκέσθη.

Ἐν τούτοις καθ' ὅσον ἐξ ἐνὸς τιναγμοῦ τοῦ ζῶου εἶχε πέσει τὸ φέσιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ δημάρχου, μὲ ὅσας δὲ προσπάθειας καὶ ἂν κατέβαλεν ὑπῆρξεν ἀδύνατον πλέον νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— Τί διάβολο ἔπαθε τὸ φέσι μου κ' ἐστένευσεν δὲν εἰδεύρω ! ἔλεγεν ὁ κ. Σωτήριος, ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ πάρω ἓνα καινούριον στήν Ἀθήνα.

Ἐκεῖ πιθανῶς καὶ ἡμεῖς θὰ τὸν ἐπανιούρωμεν.

Φάβουμ

ΠΑΝΩ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Τὸ θυμᾶσαι ; ἔγραφα, Πάνο, ἕναν καιρὸ :

« Εἶτε καὶ τὰ δάκρυα στίχοι ἀπὸ νερό ».

Τώρα φεύγεις, Πάνο μου, φεύγεις μακριά μου !

*

Ἐκλαψά πολὺ γιὰ σέ, μὰ τὰ δάκρυά μου
νὰ τὰ γράψω 'ς τὸ χαρτί, ἄχ ! δὲν εἴμπορῶ !
Εἶτε καὶ τὰ δάκρυα στίχοι ἀπὸ νερό.

Ἰωάννης Πολέμης

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Τῶν ἐν τῷ προπαρελθόντι φύλλῳ τριῶν αἰνιγμάτων ἐστάλησαν ἡμῖν ἱκαναὶ λύσεις. Ἀναμένομεν δὲ καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδίως, διότι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐστάλησαν ἡμῖν ἤδη. Τούτων τινὲς εἶνε εὐφρεῖς, αἱ πλεῖσται ὁμῶς ἀπέτυχον δυστυχῶς τοῦ σκοποῦ.

Εἰς λέγει ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ «ὁ κ. Χ. Τρικούπης εἰσηλθε καὶ κατόκησεν ἐντὸς τοῦ στέμματος· ἐν τῷ δευτέρῳ ὅτι τὸ στέμμα ἐδέχθη τὴν κατοικίαν του, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀπελπισθεὶς κατεσκεύασεν ἴδιον στέμμα καὶ τὴν ἀρχόνην του !»

Ἄλλος τις ἐκ Πατρῶν ἔμμετρος ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τῷ δευτέρῳ ὁ Τρικούπης ζητεῖ καταφύγιον ἐντὸς τοῦ στέμματος καὶ τὸ στέμμα ἐντὸς τοῦ Τρικούπη, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ ὁ Δηλιγιάννης κρύβει ἑαυτὸν 'ς τὴν ἴδια του μοναστῆρα.

Ἄλλος ἀπαντᾷ ὅτι εἶνε ἄλυτα, ἐπίτηδες δὲ τὰ ἐβάλκαμεν διὰ νὰ πονοκεφαλῶμεν τοὺς ἀναγνώστας μας· καὶ αὐτὸς ὡς εὐφυὴς δὲν ἐπονοκεφαλῆσεν, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν συγχαίρομεν, εὐρίσκοντες καλὴν τὴν δικαιολογίαν καὶ εὐφραζόμεν τὴν λύσιν του ταύτην.

Ἄλλος ὅτι μόνος ὁ κ. Τρικούπης θὰ ἡδύνατο νὰ τὰ δια... λύσῃ.

Καὶ τέλος τὴν ἐπομένην ἔμμετρον, ἣν ὡς ἀρκούντως ἐπιτυχῇ δημοσιεύομεν ὁλόκληρον :

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Ἐνα δεξιὰ κ' ἓνα ζερβὰ
καὶ μέσ' 'ς τὴ μέση ἓνα,
Τρία ἐκρεμώντα κλουβὰ
ἀλυσσοκρεμασμένα.

Κῆταρε μέσα τρία πουλιὰ
μ' ἀνθρώπινο κεφάλι·
τουτέστι, καὶ τὰ τρία τοὺς
ῆταρε παπαγάλοι.

Κ' ἐκελαῖδοῦσε τὸ ζερβὰ
ὑπὲρ τοῦ δεξιὰ του·
τουτέστι, σὰν πρωτοπουργὸς
ὑπὲρ τοῦ βασιλῆα του.

Κ' ἐκελαῖδοῦσε τὸ δεξιὰ
ὑπὲρ τοῦ ἀριστεροῦ του·
τουτέστι, σὰν ὁ βασιλεὺς
ὑπὲρ τοῦ ἐπουργοῦ του.

Τὸ τρίτο δὲν εἶχε ἄλλο τι
καὶ μονολόγους κάνει,
τουτέστι φάλλει ὁ θόδωρος
ὑπὲρ τοῦ Δηλιγιάννη.

Φαγᾶς

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Φαίνεται ὅτι καὶ ὑπὸ θεατρικὴν ἐποψίν αἱ ἑορταὶ τοῦ Διαδόχου δὲν θὰ καθυστερήσωσιν. Οὕτω σήμερον ὁ Λεκατσᾶς δίδει μεγαλοπρεπῶς τὴν Χίον Δούλην, ὑποδυόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ Μηνᾶ. Μέλλει δὲ κατόπιν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας νὰ δώσῃ καὶ τὸν Μάχθεθ καὶ τὴν Γαλάτεια τοῦ Βασιλειάδου, ἴσως δὲ καὶ τὸν Ρισελιέ. Τὴν δὲ Πέμπτην ἀγγέλλεται ἡμῖν ὅτι ὁ καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς κ. G. Modiano μετὰ τῶν μαθητῶν του μέλλει νὰ δώσῃ ἑκτακτον ὅλως γαλλικὴν παράστασιν, ἐν ᾗ θὰ παιχθῇ πρωτότυπός τις φάρσα τοῦ ἰδίου καὶ δύο κωμῳδαὶ τοῦ Μολιέρου. Πιστεύεται δὲ ὅτι ἡ φάρσα μάλιστα θὰ προσελκύσῃ κόσμον, διότι θὰ εἶνε πράγματι, ὡς ἐπιγράφεται, Μία ἐκπληξὶς διὰ τὸ κοινόν.